

Les informacions que arriben darrerament de l'Ajuntament no contribueixen precisament a la racionalització del debat sobre el turisme a Barcelona. En realitat, estan molt allunyades de posicions de compromís i acord com les que han impulsat els millors moments de la ciutat. Impliquen, més aviat, apostes per la radicalització que tendiran a consolidar una atmosfera de conflicte permanent i d'inseguretat jurídica.

Per impulsar les seves polítiques en un terreny tan important per a la ciutat, el govern municipal opta per fórmules que, en el millor dels casos, només obtenen l'aval d'una justíssima majoria dels grups polítics. Uns grups municipals als quals no hauria de costar tant definir, defensar i mantenir i ser responsables de posicionaments propis. És molt difícil que sobre la base de pactes tan artificiosos pugui descansar la gestió responsable, seriosa i intel·ligent que exigeix un fenomen turístic tan potent i exitós com el que tenim a Barcelona.

S'imposa, per tant, la necessitat d'aportar algunes reflexions.

En primer lloc, cal entendre que Barcelona no és un cas excepcional en el panorama turístic internacional, sinó la suma per igual dels seus atractius i d'un fenomen turístic global a l'alça. L'encant de Barcelona i les seves capacitats turístiques, tant per recursos "naturals" com per la seva dotació d'infraestructures i serveis, són envejades per moltes ciutats de tot el món.

També cal entendre, i assumir, que el turisme és generador de riquesa, i no només de riquesa material. Per exemple, els hotels i comerços tenen efectes dinamitzadors sobre el territori i una incidència positiva sobre la seguretat. L'activitat turística a la ciutat és en si mateixa positiva. Perquè per començar constitueix una exportació. I perquè irradia a molts sectors, com la cultura, les finances, el transport públic, els serveis, la indústria, el comerç, etc. I perquè directament i indirectament crea una ocupació (d'un nivell general de formació i d'estabilitat que no és baix) que necessitem desesperadament, encara que no ho sembla quan veiem a l'Administració municipal posar-li pals a les rodes i a sobre felicitar-se'n. Els efectes de la darrera crisi a Barcelona haurien estat molt més greus sense l'aportació del turisme. Com gestionarem la propera?

Cal, per tant, posar l'activitat turística en valor, preservar-la i potenciar-la com ho fariem amb qualsevol altra indústria. I no demonitzar-la amb missatges negatius com els que s'han llançat des del govern municipal, doncs aquests no ajuden a l'activitat socioeconòmica de la ciutat de Barcelona ni, per descomptat, als protagonistes directes o indirectes del sector turístic.

Els debats propiciats des de l'administració en la seva anàlisi de l'activitat turística a la ciutat, tant sobre l'allotjament turístic com sobre el turisme mèdic, o en el marc de trobades amb altres ciutats turístiques, no només han resultat estèrils sinó que han provocat perdre l'enfocament real dels temes que han de ser veritablement gestionats i ordenats per millorar l'activitat i el seu encaix a Barcelona, provocant artificialment un posicionament contrari entre l'opinió pública.

Mentre feien aquests debats, s'han quedat pel camí oportunitats indispensables per millorar el posicionament internacional de la ciutat, de la mà de l'arribada d'algunes de les principals marques hotelers del món. A curt termini potser no es notarà tant, però a mig i llarg termini en pagarem les conseqüències.

De fet, el turisme és un àmbit que, com tots, s'ha de gestionar correctament. Els principals problemes que planteja el turisme a la ciutat, com ara la pressió sobre l'espai públic, no els resoldrà el Pla Especial Urbanístic d'Allotjaments Turístics que segurament s'aprovarà cap a finals de gener. Tinguem present una realitat tossuda: dels gairebé 34 milions de turistes que visiten Barcelona anualment, poc més de 8 milions pernocten en un hotel. Està clar que limitar el creixement hoteler no frenarà l'arribada de visitants però, per contra, sí repercutirà negativament en tot un conjunt de circumstàncies que faran perdre competitivitat a la ciutat.

En aquest context, hem denunciat des de fa temps les afectacions en la convivència que està produint la irrupció creixent i descontrolada dels pisos turístics il·legals a la ciutat. Fa temps que reclamem l'eradicació d'aquesta activitat que perjudica greument la qualitat de la nostra destinació, deixa desprotegits els consumidors i fomenta l'economia submergida i el frau laboral i fiscal. A més de suposar una esclatxa en la seguretat, provoquen l'encariment del preu de l'habitatge i desnaturalitzen el comerç de barri.

Fins ara, l'opció municipal ha estat la paràlisi i el decreixement. Hem perdut l'oportunitat de dissenyar, amb el màxim consens, un model sostenible de turisme. Un model que garanteixi un creixement ordenat del sector a Barcelona.

En aquest sentit, s'hauria de permetre el creixement hotelier sostingut i sostenible a totes les zones de la ciutat. Com fan totes les capitals turístiques europees, des de Londres a Amsterdam passant per Madrid i París. Les competidores de Barcelona. Les regles urbanístiques que regiran el futur de la planta hotelera no són raonables ni adequades, doncs els condicionants de distància entre establiments i altres limitacions, com l'amplada dels carrers, faran pràcticament impossible el seu desenvolupament. Ens faran perdre més oportunitats encara. Per exemple, la qualitat de la planta hotelera de Barcelona –ara entre les millors del món- es ressentirà de la no realització d'obres importants de millora (perquè comportaran la pèrdua d'un 20% de places).

Un altre exemple, la recuperació i conservació del patrimoni arquitectònic. La ciutat conserva edificis històrics que mereixerien un tractament diferenciat perquè es poguessin restaurar o rehabilitar per a ús hotelier, el que justificaria la inversió en immobles ara en decadència però patrimonialment valuosos. Malauradament, sembla que de moment això no serà possible.

Igualment, els considerats Eixos Principals de la ciutat haurien de poder ser articulats sense dogmatismes en el marc d'un Pla especial que fomentés el seu dinamisme urbà, i també econòmic.

Però no. Per contra, ens hem vist i ens veiem obligats a defensar i reclamar una política que almenys –qui ens ho havia de dir, a aquestes alçades- preservi la seguretat jurídica, faci complir les normes i respecti els drets de les parts afectades. Com dèiem a l'inici, a reclamar una política que identifiqui els problemes reals i els solucioni.

Tant l'activitat hotelera com la resta d'activitats econòmiques de la ciutat havien tingut en l'estabilitat i la seguretat jurídica, propiciada per les seves administracions, el fonament del seu progrés, la base per a inversions i nous projectes. La condició necessària per a un context de prosperitat pels seus ciutadans.

Els darrers mesos, aquesta realitat ha entrat en crisi a partir d'accions i omissions del Govern Municipal de Barcelona que qüestionen drets reconeguts per les lleis, deterioren de passada la imatge de Barcelona i posen en perill el seu desenvolupament econòmic

És obligació del Govern Municipal vetllar pels drets que el marc legal vigent atorga als seus ciutadans, sense discriminació per raons de cap mena; és obligació del Govern Municipal garantir i facilitar el lliure desenvolupament de qualsevol activitat que es dugui a terme d'acord amb les normes establertes.

Nosaltres volem treballar i contribuir al progrés de Barcelona. És per això que defensem els nostres drets però també assumim les nostres responsabilitats i, en aquest sentit, anunciem que seguirem fent pedagogia a favor del turisme i mantindrem una posició oberta, dialogant i participativa. A favor d'una gestió eficient del turisme, del seu creixement sostenible, de mantenir la promoció intel·ligent que el fa possible i de la distribució equilibrada dels seus beneficis.